

fes derfor. Det synes os for haardt, at gamle Folk, der Livet igennem have gaaet med et Navn uden Lovhjemmel, skulle tvinges til at sætte sig i Bevægelse eller ogsaa straffes, de maa have Lov til at dø i Fred.

Naar Udvalget, mine Herrer, har sammenlignet disse to Forslag, det oprindelige, som jeg nævnte Hovedpunkterne i, og det, som vi nu indstille, saa har det ikke kunnet skjule for sig selv og vil heller ikke skjule for det høje Ting, at det vilde have foretrukket at blive staaende ved sit oprindelige Forslag. Jeg kan sige, at det saa at sige paa alle Punkter vilde have foretrukket sit eget oprindelige Forslag. Naar det dog nu indstiller til det høje Ting at vedtage det Forslag, hvis Indhold jeg nu i Hovedtrækkene har angivet — med Hensyn til Enkelthederne henviser jeg dels til Ændringsforslaget selv, dels til Betænkningen — saa er det, fordi Udvalget dels gennem de Udtalelser, der kom frem ved første Behandling her i Tinget og dels gennem den videre Behandling i Udvalget, navnlig under Konferencer med den højtærede Minister, har erfaret, at der var meget liden, om overhovedet nogen, Ud-sigt til at gennemføre dets eget oprindelige Forslag, men at der derimod er mere, og som det maa antages, overvejende Sandsynlighed for, at det Forslag, her indstilles, kan blive ført igennem. Og naar man har staaet over for dette Valg enten fastholdende sit oprindelige Forslag intet at faa, eller, idet man accepterer det Lovforslag, der nu indstilles, saa at faa det igennem, har man unægtelig — og derfor bærer man selvfølgelig Ansvar — ikke taget i Betænkning at vælge det sidste, thi — det hævde vi — der er dog Fremskridt i det, vi her indstille. Vi maa jo nøjes med de smaa Fremskridt nu om Stunder, og saadanne findes efter vor Mening i dette Lovforslag. Dette, at en kgl. Bevilling fremtidig kan faas for 15 Kr. i Stedet for 33 Kr. 66 Øre, og dette, at man kan faa sin Faders eller Farfaders Navn eller et af de 4,000 Stednavne, der findes paa den eventuelle af Justitsministeriet udarbejdede Fortegnelse, er Fremskridt, derom ere vi ikke i Tvivl, og det tror jeg ikke nogen kan være, hvor smaa man end vil kalde dem. Ganske vist kan man maaske sige, at § 10, Straffebestemmelsen, er et Tilbageskridt, hvis man overhovedet er bange for Straffe i disse Forhold, men det bør ikke overses, at der er taget det Forbehold, jeg nævnte før, angaaende dem, som have baaret det i 10 Aar, og dette tager

dog Størstedelen af Brodden af denne Paragraf. Det er i Henhold til disse Betragtninger og Grunde, jeg paa Udvalgets Vegne skal anbefale dette Forslag til det høje Tings velvillige Modtagelse og eventuelle Vedtagelse.

Maa jeg endnu blot tilføje, at, siden denne Betænkning er fremkommen, er der jo aabnet en ret livlig Debat om Sagen i Bladene, og denne Debat har ganske vist antaget Karakteren af mer eller mindre stærke Angreb paa Forslaget. Jeg vil derom kun sige, at saa længe Kritikken ikke er kommen frem her i Tinget, er det jo kun med en vis Varsomhed, man bør beskæftige sig dermed, fra hvor højt taget Side den end stammer — at for saa vidt disse Angreb ramme det Ændringsforslag, her foreligger, skal jeg indskrænke mig til at henvise til, hvad jeg nu har sagt. Udvalget betragter sig jo ikke som Fader, næppe nok som Stedfader, nærmest kun som Plejefader til dette Forslag, saa vi føle os ikke opfordrede til at sige mere til Forsvar derfor, end vi have sagt, men for saa vidt Angrebene skulde være rettede mod vort oprindelige Forslag, vil jeg rigtig nok sige, at de forekomme mig noget ubillige. Naar man vil gøre sig bekendt med vort oprindelige Forslag — der er noget, der tyder paa, at man ikke altid har gjort det — tror jeg, man vil komme til det Resultat, at det i Virkeligheden aabner den fulde Frihed til Navnedannelse og Navnevalg, som man gør Krav paa og har Krav paa. Jeg ønsker kun at betone, at man maa ikke stille for store Krav til Lovgivningsmagten i den Henseende. Det er efter mit Skøn ikke Lovgivningsmagtens Opgave at opsøge Navnekilderne, at finde, hvilke Navne Folk bør tage, men det er dens Opgave at aabne Adgang og Frihed for Folk til at vælge de gode og fornuftige Navne, som de selv ønske, og ud fra dette Synspunkt tror jeg i alt Fald ikke, man med Rette kan angribe vort oprindelige Forslag. — Til disse Bemærkninger skal jeg foreløbig indskrænke mig, idet jeg paa Udvalgets Vegne anbefaler den foreliggende Indstilling.

M. Nielsen: Ved en meget tilgivelig Fejltagelse fik jeg ikke Tilsigelse til de sidste Udvalgsmøder. Jeg kom ikke til Stede, da Udvalget havde Konference med den ærede Minister, og jeg var ikke til Stede ved Betænkningens endelige Vedtagelse. Jeg siger, det var en meget tilgivelig Fejltagelse, saa jeg har i og for sig intet at beklage mig over, kan maaske